

Asghar Wajahat írásai

Harirám és a guru beszélgetése

1.

Guru: – Az egész életedet elfecsérelted, Harirám!
Harirám: – Hogyan, mester?
Guru: – Nem tanultad meg, hogy jól forgasd a nyelvedet.
Harirám: – De a kardom jól tudom forgatni, mester!
Guru: – A kard a nyakat vágja el, a nyelv az embert.

2.

Guru: – Elegyedj a tömegbe, és nézd a mutatványokat.
Harirám: – Miért, mester?
Guru: – Mert ha nem tudod a tömegben elvegyülve nézni a mutatványokat, majd téged fognak mutogatni.

3.

Harirám: – Mi a forradalom, mester?
Guru: – A forradalom egy madár, Harirám!
Harirám: – Hol lakik ez a madár, mester?
Guru: – A ravasz emberek nyelvén és az egyszerű emberek szívében!
Harirám: – Mit kezdenek vele a ravaszok?
Guru: – A ravasz emberek dicsérik, éneklük a dalait, és amikor eljön az ideje, felfalják.
Harirám: – És mit kezdenek vele az egyszerűek?
Guru: – Nekik sose kerül a kezükbe.

4.

Harirám: – Mester, két éhes kutya verekszik egy csontért.
 Mit csinál az egyszerű ember, ha meglátja őket?
Guru: – Közbeavatkozik.
Harirám: – És mit csinál a ravasz?
Guru: – Elszalad a csonttal.
Harirám: – És mit csinál a politikus?
Guru: – Még két éhes kutyát hagy ott maga után.

5.

Harirám: – Mi az ember, mester?
Guru: – Egyfajta állat, Harirám!
Harirám: – Mit csinál ez az állat?
Guru: – Gondolatokat talál ki.
Harirám: – S aztán mit csinál?
Guru: – Palotákat épít a gondolatokból.
Harirám: – S aztán mit csinál?
Guru: – Kóborol bennük.
Harirám: – S aztán mit csinál?
Guru: – Felfalja a gondolatokat.
Harirám: – S aztán mit csinál?
Guru: – Új gondolatokat talál ki.

6.

Harirám: – Mi a világ, mester?
Guru: – Egy legelő, Harirám!
Harirám: – Ki legeli le?
Guru: – Szemesnek áll a világ...
Harirám: – És ki a szemes, mester?
Guru: – Aki jól nyal.
Harirám: – És ki nyal jól, mester?
Guru: – Akinek van esze.
Harirám: – És kinek van esze, mester?
Guru: – Aki csóválja a farkát.
Harirám: – És kinek van farka, mester?
Guru: – Aki arra vágyik, hogy csóválja.

7.

Guru: – Harirám, mondd csak, mi a siker titka?
Harirám: – Az állhatatos munka, mester!
Guru: – Nem.
Harirám: – Az okosság.
Guru: – Nem.
Harirám: – A becsületesség.
Guru: – Nem.
Harirám: – A szeretet.
Guru: – Nem.
Harirám: – Akkor hát mi a siker titka, mester?
Guru: – A sikertelenség.

8.

Harirám: – Mester, ha egy szép nőért két szerelmes férfi verseng, mit kell a nőnek cselekednie?
Guru: – Egy harmadik szerelmezt kell keresnie.
Harirám: – Miért, mester?
Guru: – Akik érte vetélkednek, nem lehetnek szerelmesek bele.

9.

Harirám: – Melyik a legnagyobb filozófia, mester?
Guru: – Harirám, a legnagyobb filozófia a hízélgés.
Harirám: – Hogyan, mester?
Guru: – Úgy, hogy a hízélgő a legnagyobb filozófiát is felfalja.

10.

Harirám: – Mi a becsület, mester?
Guru: – Egy rettenetes, halálos kór neve.
Harirám: – Ez a betegség a mi országunkban is előfordul?
Guru: – Harirám, réges régen a pestis, a tébécé és a kolera módjára ez sem volt gyógyítható. Akkoriban az egész országban elterjedt, és sok százezer embert fertőzött meg.
Harirám: – És most, mester?
Guru: – Mára már felfedezték azt a gyógyszert, amelyik meg tudja fékezni a kórt.
Harirám: – Mi a neve az orvosságnak?
Guru: – Ma már minden gyereknek ott van a nyelvén. A szer neve: kapzsiság.

Az oroszlán

A várostól és az emberektől való féltében menekültem a dzsungelbe, mert a fejemen szarvak nőttek, és félttem, hogy a mézsárosnak megakad a szeme rajtam.

A legelső napomat töltöttem a dzsungelben, amikor megpillantottam az oroszlánt, amint egy *bargad*-fa alatt üldögélt. Mivel azelőtt a szemem ahhoz volt szokva, hogy a *bargad*-fa alatt *Gautama Buddha* ül a képeken, első pillantásra az oroszlán Buddhának tűnt. A szája azonban tátva volt. Ahogy megláttam az oroszlán tátott száját, az történt velem, aminek történnie kellett, azaz félelmemben egy bokor mögé bújtam.

Rájöttem, hogy a bokor oltalma is rendkívüli dolog. Ha nem léteznének bokrok, csakis az oroszlán torka létezne, és nehéz lenne megmenekülni tőle. Egy idő múlva látom ám, hogy az erdő kisebb-nagyobb állatai szép sorban, egyesével egyre közelebb jönnek, és belesétálnak az oroszlán torkába. Az oroszlán moccanás és rágás nélkül egyre csak nyelte-nyelte az állatokat. Majd eszméletemet vesztettem a látványtól.

Másnap egy samarat láttam, amint mind közelebb és közelebb sántikált az oroszlán szájához. Az ostobasága miatt majd szétvetett a mérég. Kijöttem a bokorból, hogy beszéljek a fejével.

– Miért mégy önszántadból az oroszlán torkába? – kérdeztem.

– Egy csodálatos, zöld fűvel borított hatalmas térség van ott. Kényelmesen élhetek majd, és rengeteg legelészni való füvem lesz. – Az az oroszlán torka – mondom neki.

– Te samár. Ostoba vagy. Igaz ugyan, hogy az oroszlán torka, de ott van az a füves rét – szólt, és belesántikált az oroszlán torkába.

Azután egy rókával találkoztam. Megkérdeztem tőle is:

– Miért mégy az oroszlán torkába?

– Bent, az oroszlán torkában van a munkaközvetítő hivatal, benyújtom a kérelmem, és álláshoz fogok jutni – válaszolta.

– Ki mondta ezt neked? – kérdeztem tovább.

– Az oroszlán – mondta, és besétált az oroszlán torkába.

Akkor egy bagoly közeledett. Neki is feltettem ugyanazt a kérdést. A bagoly azt válaszolta:

– Az oroszlán torkában van a mennyország.

– Ugyan már, hogy lenne ott?

– Ez az igazság, és ez az üdvözülés egyetlen útja – szólt a bagoly, és ő is besétált az oroszlán torkába.

Másnap egész kutyahad felvonulását láttam, amint hol nevetve és dalolva, hol pedig ugyanazt lehurrogva vonultak. Nagy, vörös nyelvük kilógott, de a farkukat behúzták. Ez a tömeg is az oroszlán torka felé tartott. Kiabálni kezdtem, meg akartam állítani őket, de mintha nem is hallották volna a hangomat, egyenesen vonultak befelé az oroszlán torkába.

Néhány nap múlva hallottam, hogy az oroszlán azért nem vadász az erdei állatokra, mert az erőszak-nélküliség és a békés egymás mellett élés lelkes támogatója. Felmerült bennem, hogy talán mindazon dolgok tényleg benne vannak a gyomrában, amelyekért az emberek odamennek. Egy napon magam is elmentem hozzá. Az oroszlán szemét behunyva heverészett, alkalmazottai intézték a hivatalos ügyeket. Megkérdeztem őket, igaz-e, hogy az oroszlán gyomrában van a munkaközvetítő.

Azt felelték, hogy így igaz.

– Hogyhogy?

– Mindenki így vélekedik.

– De miért? Mi erre a bizonyosság? – kérdeztem tovább.

– A hit nem fontosabb, mint a bizonyíték?

– És idekint ez nem munkaközvetítő hivatal?

– Ez a család – mondták.

– Engem nem tudtok becsapni. Ez itt az oroszlán torka. Én tudom, mi a különbség az oroszlán torka és a munkaközvetítő között. Én be nem megyek.

Alighogy ezt kimondtam, a Guatama Buddha testtartásában üldögélő oroszlán felpattant, és üvöltve rávetette magát.

A bot

Az elefánt fel-alá rohangált a hosszan elnyúló veremben, prűszkölt, trombitált, a verem szélén álló férfi pedig, aki csapdába ejtette, mosolygott. Az elefánt majd megőrült dühében. Ki akart törni. Újra meg újra fejfel nekiment a verem kerítésének, de az olyan erős volt, hogy lehetetlen volt kijutni. A verem éppen olyan nagy és olyan hosszú volt, hogy tökéletesen alkalmas lehessen arra, amiről az állatot befogók azt gondolták: egy elefántnak pont ilyenre van szüksége.

Kis idő múltán a férfi egy botot hozott, és benyomta az elefánt farába. Az állat rettentő nagyot ordított, és a verem másik végébe rohant. Az ember visszahúzta a botot, becsomagolta, és azt mondta nekem, hogy most tizenöt napig az elefánt nem kap semmit enni.

– Ez azt jelenti, hogy az elefánt elpusztul, mire beidomítja – feleltem.

– Ha elpusztulna is, még mindig százhuszonötezeret ér – válaszolta.

Tizenöt nap után a szerencsétlen állat alig állt a lábán. Kis idő múlva odajött a férfi, és botját újra az elefánt farába nyomta. Az felugrott, előbb ordított, majd hangosan sírni kezdett. Ismét átrohant a verem másik felébe, hogy ne érje el újra a bot. A férfi azt mondta neki:

– Bárhova mégy is, a bot megtalál. Nehogy azt képzeld, hogy ez a bot kicsi. Lehet nagy is, vastag is, lehet láthatatlan is, de mindig ugyanaz a bot marad. Nem menekülhetsz előle.

Ezután még egy hónapig éhezette az elefántot. A nyomorult már szinte okkersárga volt. Szemében a bánat és a vereség. Csendesesen a hasára fordulva feküdt, és szuszogott. A férfi ismét a farába nyomta a botot. Az elefánt zihált, de olyan gyenge volt, hogy moccanni sem tudott, nemhogy ordítani. A férfi pedig hosszasan húzkodta farában a botot, az elefánt pedig csak halkán nyögdecsett.

Körülbelül négy-öt hónap múlva, mikor arra jártam, láttam, hogy az elefánt idomítása befejeződött. A régészeti osztályon kapott állást. Egy asztalnál ülve dolgozott. Amikor megkérdeztem tőle, hogy van, udvariasan mosolygott, hellyel kínált a szemközti széken. Csöngetett a hivatalszolgának, hogy teát hozasson, és azt mondta:

– Köszönöm, jól.

– A felesége és a gyerekek?

– Jól vannak.

– A szomszédok?

– Ők is mind jól vannak.

Teánkat kortyoltuk, amikor megjött az ember, aki az elefántot „botozta”. Megint benyomta neki. Csodálkozva láttam, hogy a „művelet” után az elefánt ugyanúgy mosolyog, mint ahogy mi mindannyian, nap mint nap, mosolyogni szoktunk.

Hindiből fordította: Négyesi Mária

